

[Lorentzen.]

bart politikernes stilling og turde vove hasardspillet, og det lykkedes jo også fuldt ud. Jeg kunne for mit vedkommende meget vel have tænkt mig at sige til Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse: vi erkender, at I måske uden egen skyld kan være kommet ud i den fejltagelse, som har bevirket, at jeres kontingent ikke har den størrelse, det skal have for at få den store refusion, og vi er villige til at henstille til den højtærede socialminister eventuelt at fremsætte et lovforslag, der giver jer ret til at efterbetale det, I mangler i dette kontingent for 1955-56, således at I kunne få fuld refusion. Den vej kunne jeg have tænkt mig at gå; det var i og for sig, kan man godt sige, en ganske redelig vej; der var en linje i det. Der er knap nok nogen linje i, at man, når man har en lov, der ikke er ældre end fra 1951 og lidt forbedret i 1952, så straks skal til at ændre den på et eller andet punkt.

Der foreligger for øvrigt et normalbudget udarbejdet for 1956-57 af arbejdsdirektoratet, og det er for så vidt ret interessant. Vi har jo før i denne sal talt om procenter, og jeg må måske have lov til at nævne et par tal fra dette budget. Tænker vi os, at 1956-57-budgettet er et normalbudget for Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse — et normalbudget vil altså i denne forbindelse formentlig sige, at der ikke opstår ekstraordinær arbejdsløshed, og at kassen opfylder betingelserne for at få den store refusion efter § 13, stk. 5 b — vil medlemmernes kontingent i denne store arbejdsløshedskasse andrage 71 mill. kr., medens tilskud fra staten, kommunerne og arbejdsgiverne m. v. beløber sig til 142,8 mill. kr.

Endelig er der en ting, man heller ikke må glemme; det er dette, at de danske arbejdsløshedskasser jo ikke — det siger jeg naturligvis kun med glæde i stemmen — er fattigmandsorganisationer, de er jo kapitalister. Samtlige danske arbejdsløshedskasser, 64 i tallet, har i dag en formue på 341 mill. kr. Det er al ære værd; der skal ikke peges fingre ad dem. Men det kan naturligvis ikke bestrides, at Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse med en formue på kun ca. 10 mill. kr. og med et medlems-tal, der repræsenterer $\frac{1}{3}$ af samtlige danske arbejdsløshedskassers medlemmer, jo ikke er alt for godt stillet, den hører til de svage.

Det er jo også givet rigtigt, som det ærede medlem hr. Ravn sagde, at denne arbejdsløshedskasse har haft en væsentlig større ledighed, end hvad der svarer til gennemsnittet i de andre arbejdsløshedskasser. Vi havde ikke haft det fjerneste imod, om staten midlertidigt lånte kassen nogle midler, indtil vi kunne have fået arbejdsløshedsloven endeligt revideret.

Hvad kunne vi så ønske os? Nu er det jo ikke nemt på forhånd at udtrykke mange ønsker om et så vanskeligt spørgsmål, men jeg vil dog gerne have lov at nævne, at en af de ting, vi kunne ønske os — der er et æret medlem i denne sal, der ikke ser med uvilje på dette spørgsmål — var, om man gav arbejdsløshedskasserne et andet fagområde, at de f. eks. dannede industriforbund. Jeg ved godt, at der er andre kasser, der ikke synes om det. Men så ville man i hvert fald få en større solidaritet mellem kasserne, og det ville være lettere at udskille Arbejdsmandenes Arbejdsløshedskasse og måske give den en særstilling, hvis det viste sig, at den ville blive vanskeligere stillet og blive en opsamlingskasse for andre. Dernæst kan man heller ikke se bort fra, at når man skal drøfte en ændring i lovgivningen om arbejdsløshedskasser, kommer man ind på spørgsmålet om kontrolregler. Ikke fordi jeg vil stå her og sige, at kontrollen i denne kasse måske er dårligere end andre steder — i det hele taget er jeg ikke nogen hård dommer over for mine medmenneskers tilbøjelighed til at få en lille ekstragevinst — men kontrollen skulle måske nok være noget mere effektiv, ligesom arbejdsanvisningen måske også bør være mere effektiv. Det står nemlig i forbindelse med et helt andet spørgsmål, som rejses her og ude omkring i verden, spørgsmålet om bevægeligheden på arbejdsmarkedet.

Der er altså en lang række spørgsmål, som det vil være naturligt at tage op til drøftelse, og vi møder fra vor side ikke med noget forud fastlagt forslag til ændringer; vi er villige til at drøfte problemerne ganske lidenskabsløst og alene ud fra det formål at nå til den løsning, der tjener helheden bedst.

Jeg håber, at de ærede medlemmer har forstået af mine ord, at vi ikke kan tiltræde det foreliggende lovforslag.